

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Helenou Nebesařovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **VOLNÝ, a.s.**, IČO: 63080150
sídlem Pobřežní 249/46, Karlín, Praha 8
zast. Mgr. Ing. Martinem Lukášem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti

žalovanému: **O2 Czech Republic a.s.**, IČO: 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, Michle, Praha 4
zast. Mgr. Robertem Klenkou, advokátem
sídlem Klimentská 1207/10, Praha 1

o zaplacení částky 4 047 378 287 Kč s přísl.

takto:

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl uznán povinným zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 4 047 378 287 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1.1.2011 do zaplacení, se **zamítá**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 105 681 814,70 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Roberta Klenky do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit čs. státu náhradu nákladů za znalečné v částce 77 534,44 Kč na účet Městského soudu v Praze do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou dne 28.3.2011 domáhal po žalovaném zaplacení částky 4 047 378 287 Kč jako náhrady škody. V žalobě uvedl, že účastníci jsou od roku 1995 soutěžiteli poskytujícími na území České republiky službu přístupu k síti Internet. Od počátku 90. let byl přístup k síti Internet většině uživatelů poskytován prostřednictvím veřejné pevné kovové telefonní sítě žalovaného. Od roku 2002 se začala zvyšovat poptávka uživatelů po tzv. širokopásmovém přístupu k síti Internet. Od roku 2003 začala být na českém trhu poskytována služba na základě technologie xDSL jak žalovaným, tak alternativními poskytovateli včetně žalobce. Nejprve alternativní poskytovatelé pouze přeprodávali služby velkoobchodně poskytované žalovaným, což vedlo k omezení rozvoje trhu širokopásmového přístupu k síti Internet a k omezení rozvoje konkurence na tomto trhu. Alternativní poskytovatelé vč. žalobce požadovali proto po žalovaném umožnit přístup k jeho účastnickým kovovým vedením, což by mělo velký význam pro další rozvoj hospodářské soutěže. Zákonodárce společně s Českým telekomunikačním úřadem pak uložil z důvodu zachování hospodářské soutěže žalovanému povinnost poskytovat ostatním poskytovatelům přístup k síti Internet, přístup k účastnickým kovovým vedením své veřejné telefonní sítě a možnost instalovat na těchto vedeních zařízení nutná pro poskytování širokopásmového přístupu. Žalovaný však nastavil své maloobchodní ceny za uvedenou službu na velmi nízkou úroveň s porovnáním s cenami, které účtoval svým soutěžitelům za přístup k účastnickým kovovým vedením či za velkoobchodní širokopásmový přístup. Vzhledem k tomuto nastavení cen a neexistenci alternativních celoplošných přístupů přístupových sítí, nemohl žalobce poskytovat službu širokopásmového přístupu k síti Internet za cenu, která by nabídce žalovaného mohla efektivně konkurovat, aniž by žalobci vznikla ztráta. Proto musel své působení na tomto trhu omezit a ztratil převážnou část svých zákazníků, čímž mu ušel zisk. Žalovaný je jako jediný vlastník celoplošné pevné telefonní sítě v České republice v dominantním postavení na trhu poskytování přístupu k účastnickým kovovým vedením, a má proto určité zákonné povinnosti. Jednou z těchto povinností je zajištění takového nastavení cen, které umožní konkurentům žalovaného, kteří jsou jeho zákazníky na trhu vstupu (přístupu k účastnickým kovovým vedením veřejné telefonní sítě), aby mu mohli konkurovat na trhu výstupu (trhu maloobchodního širokopásmového přístupu k síti Internet přes kovové vedení). Porušení této povinnosti představuje dle žalobce zneužití dominantního postavení, které se nazývá stlačování marží.

2. Žalobce tedy shrnul, že předmětem žaloby je nárok na náhradu škody způsobené žalovaným žalobci formu stlačování marží na trhu poskytování širokopásmového přístupu k síti Internet prostřednictvím účastnických kovových vedení tím, že žalovaný zneužil své dominantní postavení na trhu poskytováním přístupu k účastnickým vedením veřejné pevné telefonní sítě. Žalobce uplatnil ušlý zisk, který mu vznikl ze škodného jednání za období od 1.1.2004 do 31.12.2010. Žalobce dále v žalobě podrobně popsal postavení účastníků a skutkový stav dané oblasti v předm. době s následujícími závěry. Místní přístup k účastnickým kovovým vedením veřejné pevné telefonní sítě provozované žalovaným tvoří základní fyzickou vrstvu nezbytnou pro poskytování dalších služeb, včetně širokopásmového přístupu. Pro významné poskytovatele přístupu k síti Internet na území České republiky (mezi něž patří i žalobce), nebylo alternativou ani vybudování vlastní celoplošné telefonní sítě, ani využití jiné technologie, ani přeprodání služeb žalovaného. Služba místního přístupu poskytovaná žalovaným je tedy nezbytným vstupem zejména pro poskytování maloobchodního širokopásmového přístupu. Jen pokud by alternativní poskytovatel byl připraven poskytovat služby krátkodobě, v omezeném rozsahu a s vysokým rizikem ztráty, mohl by maloobchodní širokopásmový přístup nabízet i na základě velkoobchodního širokopásmového přístupu poskytovaného žalovaným. Dle žalobce jsou pro posouzení žaloby určující tyto relevantní trhy: velkoobchodní trh poskytování místního přístupu, velkoobchodní trh poskytování širokopásmového přístupu a maloobchodní trh poskytování širokopásmového

přístupu. Žalobce má za to, že žalovaný má na území České republiky dominantní postavení na trhu místního přístupu a na trhu velkoobchodního širokopásmového přístupu, což podrobně odůvodnil. Výše popsané jednání žalovaného spočívající ve stlačování marží pak žalobce považuje za zneužití dominantního postavení na relevantním trhu, které vede k narušování soutěže a brání alternativním poskytovatelům ve vstupu na trh maloobchodního širokopásmového přístupu. K žalovanému období žalobce m.j. uvedl, že žalovaný naříkanou cenovou politikou uplatňuje od 19.9.2003 dosud, což je dostatečná doba k tomu, aby jednání žalovaného vylučovalo soutěž na relevantních trzích. Žalobce v žalobě dále podrobně popsal způsob zjištění stlačování marží žalovaným a rozepsal výši ušlého zisku žalobce za žalované období v uplatněné výši. Žalobce má dále za to, že výše popsané zakázané omezování hospodářské soutěže zneužitím dominantního postavení na relevantním trhu žalovaným dle ust. § 11/1 ZOHS je rovněž nekalou soutěží ve smyslu ust. § 44/1 obch.zák.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Namítl, že uplatněný nárok je založen pouze na tvrzeních žalobce o zmařeném podnikatelském plánu, které jsou pouze hypotetické a nepodložené. Žalovaný dále nesouhlasil s vymezením maloobchodního trhu žalobcem, když z trhu širokopásmového připojení k Internetu (trhu výstupu) vytrhuje pouze dílčí technologii ADSL, čímž dochází k nesprávnému závěru ohledně domnělého dominantního postavení žalovaného na tomto „trhu“ ADSL. Žalobce rovněž chybně vymezuje velkoobchodní trh přístupu k účastnickému vedení (trhu vstupu) a dochází k nesprávnému a nepodloženému závěru ohledně domnělého dominantního postavení žalovaného na tomto trhu. Žalovaný dále zpochybnil tvrzení a výpočty žalobce o údajném stlačování marží. Žalovaný současně vznesl námitku promlčení s tím, výše žalobou uplatněný nárok na náhradu údajné škody je jako celek promlčen. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že z obsahu žalobních tvrzení vyplývá, že žalovaný měl žalobci zabránit ve vstupu na trh širokopásmového připojení k Internetu ke dni 1.1.2004, žalobce tedy logicky znal nejpozději k uvedenému datu všechny podstatné skutkové okolnosti ve smyslu ust. §398 obch. zák., tedy vznik údajné škody, kdo za ni odpovídá a mohl zjistit (přínejmenším orientačně) rozsah škody. Promlčecí 4 letá doba tedy uplynula nejpozději dne 1.1.2008. V případě, že by docházelo k postupnému promlčování, je promlčena část nároku, která je uplatněna před 28.3.2007 tj. 4 roky před podáním žaloby.

4. Žalobce k námitce promlčení uvedl, že byt' protiprávní jednání žalovaného začalo již 1.1.2004, u zneužití dominantního postavení formu stlačení marží je ke stanovení nezákonnosti nutné delší časové období. Toto časové období není stanoveno pevně, ale určuje se případ od případu (dle evropské judikatury po uplynutí 4 – 5 let). Žalobce na základě převládající judikatury zvolil lhůtu pěti let. Čtyřletá promlčecí doba proto začalo běžet až od 1.1.2009, nejdříve však od 1.1.2008, kdy žalobce mohl praktiku stlačování marže vyhodnotit. Žalobce nadto odkázal na praxi Evropské unie a českého antimonopolního úřadu, kdy se pro účely stíhání protisoutěžního jednání těmito orgány počítá promlčení až od skončení protisoutěžního jednání. Následně žalobce v souvislosti s novou právní úpravou (z.č. 262/2017 Sb. o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže), jež zavádí nová pravidla pro promlčení náhrady škody v dané oblasti, uvedl, že námitka promlčení, vznesená žalovaným, je v rozporu s dobrými mravy. Tato nová úprava prodlužuje promlčecí lhůtu na pět let a dále zavádí pravidlo, dle kterého promlčecí lhůta neběží po dobu šetření či řízení orgány hospodářské soutěže. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže probíhá řízení vedené proti žalovanému v předmětné věci, které nebylo dosud skončeno.

5. K námitce žalovaného ohledně zmaření „hypotetického“ podnikatelského záměru žalobce uvedl následující. Žalobce úspěšně působil na trhu vytáčení připojení k internetu (cca 31 % trhu), z čehož plyne vysoká potencionální zákaznická základna pro poskytování ADSL služby, přičemž

disponoval finančními možnostmi, zkušenostmi a know how mateřské společnosti Telekom Austria (která v Rakousku vlastnila pevnou kovovou síť ADSL). Formálně byl žalobce oprávněn poskytovat telekomunikační služby od roku 2001. Byl proto připraven již od roku 2002 poskytovat služby ADSL. Na základě výše uvedených skutečností na straně žalovaného pak žalobce začal velkoobchodně nakupovat od žalovaného ADSL až od konce roku 2003 a přístup ADSL přes místní smyčku od roku 2004. Pokud by nedošlo k nezákonnému stlačování marží, při pravidelném chodu věci ve zdravém soutěžním prostředí by žalobce rozšířil své působení o tento trh již v roce 2002 jako jeden z prvních alternativních operátorů. Z tohoto důvodu představuje 1. leden 2004 konzervativní odhad. Protiprávní jednání žalovaného tak přímo způsobilo žalobci ušlý zisk, jelikož nemohl profitabilně poskytovat službu ADSL přes místní přístup (LLU) od 1.1.2004 do 31.12.2010.

6. Rozsudkem č.j. 41 Cm 13/2011-895 ze dne 25.4.2018 soud žalobu v celém rozsahu zamítnul (výrok I.). Vycházel přitom m.j. ze závěrů znaleckého posudku znaleckého ústavu Masarykovy univerzity, Ekonomicko-správní fakulty ze dne 3.11.2017 s tím, že relevantní maloobchodní trh je pro posuzování stlačování marží vymezen jako trh širokopásmového připojení k internetu v pevném místě a relevantní velkoobchodní trh je vymezen jako trh přístupu k účastnickému vedení (LLU). V období od 1.1.2004 do 25.4.2005 nebyla cena na relevantním velkoobchodním trhu přístupu k účastnickému vedení (LLU) regulována a žalovaný měl na tomto trhu dominantní postavení. Znalci však pro absenci podkladů nemohli provést test stejně efektivního soutěžitele, nedospěli proto k závěru, že ze strany žalovaného docházelo ke stlačování marží. Za období od 25.4.2005 do 31.12.2010 byl tento trh regulován. Znalecký ústav dospěl k závěru, že žalovaný v období od roku 2006 měl tržní podíl na relevantním trhu pod 40 %. Soud shledal důvodnou námitku promlčení vznesenou žalovaným co do požadovaného období roku 2004 a 2005, žalobu proto v této části zamítnul. Ohledně období od 1.1.2006 do 31.12.2010 byla žaloba zamítnuta z důvodu, že žalovaný neměl dominantní postavení na relevantním trhu. Vrchní soud v Praze rozsudkem č.j. 3 Cmo 114/2019-1073 ze dne 7.9.2020 rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku I. jako věcně správný potvrdil.

7. K dovolání žalobce Nejvyšší soud rozsudkem č.j. 23 Cdo 659/2021-1156 ze dne 29.6.2022 výše uvedené rozsudky soudu prvního stupně a soudu odvolacího zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Dovolací soud shledal dovolání přípustným pro řešení vymezených dvou právních otázek, a to zda je podmínkou aplikace zákazu zneužití dominantního postavení ve formě stlačování marží, aby soutěžitel měl dominantní postavení i na navazujícím maloobchodním trhu, a zda vylučuje regulace (části) maximální ceny ze strany správních orgánů aplikaci zákazu zneužití dominantního postavení ve formě stlačování marží. Dovolací soud předně uvedl, že praktika stlačování marží je právní teorií a praxí zpravidla posuzována jakožto samostatná forma zneužití dominantního postavení. Zdůraznil však, že vymezení zakázané praktiky zneužití dominantního postavení soutěžitele formou stlačování marží, není existence dominantního postavení na obou trzích (tj.na předřazeném velkoobchodním a podřazeném maloobchodním) nezbytnou podmínkou zneužití stlačování marží. Relevantní je, zda tzv. vertikálně integrovaný soutěžitel zaujímá dominantní postavení na trhu předřazeném (velkoobchodním). V této souvislosti dovolací soud konstatoval, že nižší soudy učinily skutkový závěr, že Českým telekomunikačním úřadem byla od 1.1.2006 regulována cena přístupu k účastnickému vedení (velkoobchodní trh), přičemž soudy naopak neučinily skutkový závěr, že by byla regulována i cena na podřazeném trhu. Dle evropské judikatury předpisy o cenové regulaci tržního prostředí nevylučují možnost zneužití postavení dominantního soutěžitele, pokud tyto předpisy zachovávají možnost hospodářské soutěže, kterou může tento soutěžitel vyloučit, omezit nebo narušit. Zároveň je významné, že k protisoutěžní cenové strategii stlačování marží dochází tak, že dominantní soutěžitel „stlačuje“ konkurenta mezi vysokou cenou za vstup a vlastní nízkou cenou za plnění pro zákazníky na navazujícím

maloobchodním trhu, a tím ho nutí k odchodu z tohoto trhu, případně mu zabraňuje na tento trh vstoupit. Není tedy zásadní ani samotná výše velkoobchodní ceny za potřebný vstup, ani samotná výše ceny zákaznické, rozhodující je rozpětí (marže) mezi těmito cenami. Nelze tedy bez dalšího uzavřít, že by samotná regulaci ceny ze strany ČTÚ na předřazeném trhu (a to ani v kombinaci s neexistencí dominantního postavení žalovaného na trhu podřazeném) vylučovala zneužití dominantního postavení žalovaného praktikou stlačování marží, aniž by byly posouzeny další relevantní okolnosti dané věci. Jinak řečeno, pokud má dominantní (vertikálně integrovaný) soutěžitel možnost, aby (bez ohledu na zásah regulačního orgánu na velkoobchodním trhu) upravil své ceny na podřazeném (maloobchodním) trhu, lze uzavřít, že takový soutěžitel je za nepřipustné stlačení marží soutěžně odpovědný. Proto v poměrech projednávané věci i za situace, kdy by žalovaný (z důvodu modifikace tržního prostředí veřejnoprávní regulací) neměl žádný či dostatečný prostor k tomu, aby účinně mohl ovlivnit ceny na předřazeném trhu, avšak měl vzhledem ke konkrétním okolnostem dostatečný prostor pro ovlivnění svých cen na straně podřazeného trhu, pak mohl dosáhnout protisoutěžního stlačení marží. I v takové situaci je totiž rozhodující posouzení, zda by žalovaný jako dominantní soutěžitel byl dostatečně výkonný, aby mohl nabízet svá plnění na podřazeném trhu svým zákazníkům jinak než se ztrátou nebo s uměle sníženou mírou rentability, pokud by byl předtím povinen uhradit své ceny na předřazeném (byť regulovaném) trhu za poskytování vstupních plnění. Na základě dosavadních skutkových zjištění tudíž nelze vyloučit, že žalovaný prostřednictvím nastaveného rozdílu mezi svými velkoobchodními cenami za přístup k účastnickému vedení (které podléhaly regulaci) a maloobchodními cenami za služby širokopásmového přístupu k síti Internet mohl dosáhnout vyloučení ostatních dostatečně výkonných soutěžitelů ze soutěže. Dovolací soud tedy uzavřel, že samo zjištění o absenci dominantního postavení soutěžitele na podřazeném maloobchodním trhu, ani samo zjištění o regulaci cen na velkoobchodním trhu, nemůže vést bez dalšího k závěru, že se tento soutěžitel nemohl dopustit zneužití dominantního postavení formou stlačování marží (byť se jedná o významné okolnosti při posouzení věci). Dle rozhodovací praxe Soudního dvora (ve věci *TeliaSonera Sverige*) jde především o posouzení, zda by samotný žalovaný v postavení dominantního soutěžitele na velkoobchodním trhu byl za daných okolností dostatečně výkonný, aby mohl nabízet své služby na maloobchodním trhu svým zákazníkům jinak než se ztrátou nebo s uměle sníženou mírou rentability, pokud by byl povinen předtím uhradit své ceny na velkoobchodním trhu. Dovolací soud dále poukázal na unijní soutěžní právo s tím, že rozhodnutí soudů nesmí být v rozporu s veřejnoprávním rozhodnutím příslušného orgánu pro hospodářskou soutěž. Pro úplnost dovolací soud podotkl, že ačkoliv nebyla shledána přípustnost dovolání ve vztahu k otázce týkající se závěru soudů nižšího stupně o důvodnosti námitky promlčení za roky 2004 a 2005, není z rozsudků zřejmé, jakou částku konkrétně nárok za uvedené období představuje, dovolacímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušit v celém jeho rozsahu.

8. Mezi účastníky nebylo v řízení sporným, že jsou od poloviny 90. let soutěžitelé na území České republiky v oblasti poskytování služby k síti Internet. Spor nebylo rovněž o tom, že žalovaný je právním nástupcem státního podniku SPT TELECOM, který provozoval na českém území veřejnou pevnou kovovou telefonní síť. Žalovaný rovněž nesporel smluvní vztahy účastníků v daném segmentu trhu uváděné žalobcem v souvislosti s technologií xDSL resp. službou ADSL. Z výpisu z úplného obchodního rejstříku žalobce bylo zjištěno, že od roku 2000 do roku 2009 byla jediným akcionářem žalobce rakouská společnost Telekom Austria.

9. Z důkazních listin – korespondence mezi účastníky z období roku 2002 – 2003 vyplývá, že žalobce od února 2002 opakovaně vyzýval žalovaného ke zpřístupnění služby ADSL cestou velkoprodeje; m.j. přípisem ze dne 13.11.2002 pořádal žalobce o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení pro službu k širokopásmovým službám Internet s využitím ADSL. Ze zápisu č. 21 ze

dne 17.2.2003 o jednání mezi zástupci účastníků bylo zjištěno, že žalovaný z důvodu technické nepřipravenosti je pro současné období nucen uzavření předm. dodatku ke smlouvě o propojení odmítnout. Zájem žalobce o poskytnutí přístupu ke službě ADSL žalovaným a jednání v této věci mezi účastníky v letech 2002 – 2004 potvrdili i v řízení slyšení svědci – v předm. době odpovědní zaměstnanci účastníků – Ing. M.T. (xxx), O.T. (xxx), P.K. (xxx) a Ing. M.L. (xxx). Z výpovědi W.C.M. (tehdejšího člena představenstva žalobce a finančního ředitele žalobce) vyplynulo, že byl poslán svým předchozím zaměstnavatelem mateřskou organizací Telecom Austria AG v roce 2000 do České republiky, aby převzal uvedenou funkci. Potvrdil, že v Rakousku měl jediný akcionář žalobce zkušenosti s připojením na Internet prostřednictvím ADSL, ekonomickým záměrem v roce 2002 proto bylo zavést tuto službu i v rámci činnosti žalobce, přičemž mateřská společnost byla připravena finančně žalobce v tomto podpořit. Důvodem, proč nebyla smlouva se žalovaným v průběhu roku 2002 a 2003 uzavřena, byla neuspokojivá nabídka žalované společnosti, která nepokryvala ani náklady žalobce. Svědek A.F. S. uvedl, že prováděl v souvislosti s předm. žalobou pro žalobce finanční analýzy, přičemž potvrdil, že zpracoval pro účely zpracování žaloby materiál „Hodnocení dopadu cen TO2 za znepřístupnění místního vedení a širokopásmové připojení na konkurenci na trhu s širokopásmovým připojením, zejména na společnost žalobce“. V této souvislosti svědek vypověděl, že mu byly žalobcem předloženy finanční podklady k podnikatelskému záměru týkající se služby ADSL, nicméně z pozdějšího období pro roku 2009 – 2010, za předchozí dobu si na podklady svědek nepamatuje.

10. Žalobce předložil v řízení k důkazu znalecké posudky vypracované (k zadání žalobce) znaleckým ústavem BDO – Appraisal services – Znalecký ústav s.r.o. Znalecký posudek ze dne 27.11.2012 se zabýval „Posouzením vlivu cenové hladiny vstupů a výstupů na trhu poskytování širokopásmového přístupu k síti Internet prostřednictvím účastnických kovových vedení a stanovení hodnoty nerealizovaných zisků společnosti žalobce za období od 1.1.2004 do 31.12.2010. Na základě provedených analýz a výpočtů dospěl znalecký ústav k následujícím závěrům. Jev stlačování marží v posuzovaném období v rovině ekonomické považuje za prokázaný. Integrovaný operátor tedy není schopen se ziskem poskytovat své služby na podřazeném trhu. Hodnota nerealizovaných zisků společnosti žalobce na trhu poskytování širokopásmového přístupu k síti Internet prostřednictvím účastnických kovových vedení na základě předpokladů a východisek objednatelům předložené žaloby a dalších podkladů může dle zvoleného data ocenění nabývat minimální hodnoty 1 769 323 tis. a maximální hodnoty 4 921 850 tis. Kč; pro datum ocenění vztažené k datu 31.12.2010 může ocenění nabývat hodnoty 2 864 215 tis. a pro datum ocenění 31.12.2010 hodnoty 3 259 118 tis. Kč. K výzvě soudu, aby žalobce zvláště vyčíslil ušlý zisk v promlčeném období roku 2004 a 2005 (jak upozornil Nejvyšší soud) předložil žalobce dodatek k výše uvedenému znaleckému posudku BDO ze dne 16.12.2022 s tím, že znalec dospěl k závěru, že ušlý zisk za dané období je nula, neboť v těchto letech byly záporné předpokládané peněžní toky.

11. Žalovaný v reakci na obsah žaloby (vycházející ze zprávy p. S.a) a výše uvedený znalecký posudek BDO předložil v řízení znalecké posudky, vypracované k zadání žalovaného znaleckým ústavem Deloitte Advisory s.r.o. Znalci považují ekonomické závěry pana S. za metodologicky nesprávné a chybné, což je ve znaleckém posudku ze dne 25.10.2011 podrobně rozvedeno. Znalecký posudek znaleckého ústavu ze dne 21.11.2012 se zabývá „Posouzením ekonomické argumentace týkající se údajného stlačování marží a vyčíslení údajné škody dle BDO“. Ze závěrů posudku vyplývá že posudek BDO je pouhou replikou nesprávných a nepodložených výpočtů p. S.a, nic nového nepřináší a problematiku stlačování marží neadekvátně zjednodušuje. Výpočet údajné škody provedený BDO je zkreslený, nepodložený, založený na nerealistických předpokladech, vnitřně nekonzistentní, neověřitelný a subjektivní.

12. Soud na základě námitek žalovaného (vznesených prostřednictvím výše uvedených znaleckých posudků Deloitte) proti znaleckým posudkům BDO, předložených žalobcem, ustanovil k návrhu žalobce revizní znalecký ústav – Masarykovu univerzitu, Ekonomicko správní fakultu k zodpovězení následujících otázek: 1) jaký vliv měla v období od 1.1.2001 do 31.12.2010 cenová hladina vstupů a výstupů stanovená žalovaným na trhu poskytování širokopásmového přístupu k síti Internet prostřednictvím účastnických kovových vedení na soutěž na daném trhu? Docházelo v daném období ke stlačování marží konkurentů žalovaného díky cenám nastaveným žalovaným na velkoobchodním trhu místního přístupu k účastnickému kovovému vedení (LLU) a maloobchodním trhu širokopásmového připojení k síti Internet? 2) pro případ, že znalecký ústav u otázky 1) dospěje k závěru, že na uvedeném trhu docházelo ke stlačování marží, bylo úkolem posudku vyčíslit hodnotu nerealizovaných zisků žalobce jako konkurenta žalovaného na trhu poskytování širokopásmového přístupu k síti Internet prostřednictvím účastnických kovových vedení v období od 1.1.2004 do 31.12.2010 v důsledku stlačování marží; 3) vypořádat se v rámci uvedeného zadání s výše uvedenými znaleckými posudky předloženými účastníky. Znalecký ústav ve znaleckém posudku ze dne 3.11.2017 dospěl k následujícím závěrům. Maloobchodní relevantní trh je pro případ posuzování stlačování marží vymezen jako trh širokopásmového připojení k internetu v pevném místě, tedy včetně kabelového připojení a wi-fi sítí. Velkoobchodní trh je pro případ posuzování stlačování marží vymezen jako trh přístupu k účastnickému vedení (LLU), který je nenahraditelným vstupem. Nezbytnou podmínkou k prokázání stlačení marží je ztrátový (záporný) výsledek v testu stejně efektivního soutěžitele, jehož metodika je v posudku podrobně popsána. V této souvislosti však znalecký ústav konstatoval, že bez dat z interního účetnictví žalovaného nelze test provést. Žalovaný však tyto informace a data znalcům přes výzvu neposkytl s odůvodněním, že požadovanými informacemi nedisponuje, nelze je tudíž poskytnout. Znalci tedy k této otázce uzavřeli, že test efektivního soutěžitele nemohli provést, nebylo proto možno přezkoumat ani expertní odhady, s nimiž pracoval znalecký posudek BDO. Znalci dále k postavení žalovaného na relevantních trzích uvedli m.j. následující. Od 25.4.2005 existuje regulace ze strany ČTÚ na úrovni LRAIC odůvodněné Úřadem takto: „Žalovaný po datu, kdy na základě novely z.č. 151/2000 Sb. nabyla účinnosti povinnost poskytovat službu zpřístupnění účastnického kovového vedení, požadoval při uzavírání smluv neúměrně vysoké ceny. Úřad proto po roce přistoupil k regulaci těchto cen...v předchozím období byly ceny za zřízení předm. služby několikanásobně vyšší než průměr cen EU a ceny služby za měsíční pronájem jednoho účastnického kovového vedení byly mírně nad průměrem EU...Po uplatnění regulace cen pomocí vhodné nákladové metody (LRAIC) a těchto služeb se ceny za zřízení služby snížily o 54% a měsíční ceny o 18% (plný přístup) a 43 % (sdílený přístup). Dle znalců je tedy zkoumané období třeba rozdělit na dvě období: od 1.1.2004 do 24.4.2005, kdy nebyl relevantní trh regulován a období od 25.4.2005 do 31.12.2010, kdy byl tento trh regulován. V regulovaném období pak žalovaný čelil na relevantním maloobchodním trhu konkurenčním omezením. Znalci na základě podrobné analýzy dospěli k závěru, že žalovaný v období od roku 2006 měl tržní podíl na tomto trhu pod 40%. Znalecký ústav z uvedených důvodů uzavřel, že jednání žalovaného nemělo nejdříve od 25.4.2005 a nejpozději od 1.1.2006 potenciálně způsobit protisoutěžní efekty na trhu širokopásmového připojení, a nemohlo tudíž docházet ke stlačování marží. Stlačování marží se proto mohlo vztahovat k jednání žalovaného pouze v letech 2004 a 2005, kdy měl žalovaný na relevantním trhu dominantní postavení. Znalci však nemohli pro absenci podkladů od žalovaného za toto období provést test stejně efektivního soutěžitele. Znalecký ústav k posudku BDO uvedl, že se nezabýval možnými protisoutěžními efekty nastavení velkoobchodní a maloobchodní ceny. K provedeném testu stejně efektivního soutěžitele v posudku BDO znalecký ústav měl námitky jak datové tak metodické. Na závěrech posudku setrvali zpracovatelé i při ústním výslechu. K dotazu, kdy se žalobce mohl nejdříve dozvědět o tvrzeném stlačování marží žalovaným, slyšený znalec odpověděl, že již hned od počátku roku 2004. Co se týká konkrétního vyčíslení ušlého zisku v daném období, dle znalce to bylo možné až s nějakým odstupem, až se trh ustálí, časově to však nebyl schopen upřesnit. Znalec k položeným otázkám setrval na závěru, že od roku 2006 nemohl žalovaný zneužít

dominantního postavení na relevantním trhu ve formě stlačování marží, a to na základě 2 faktorů – regulace cen ze strany ČTU a konkurence na maloobchodním trhu, která způsobila, že žalovaný měl tržní podíl nižší než 40%, čímž neměl dostatečně velké dominantní postavení na relevantním trhu.

13. V řízení bylo zjištěno, že u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) bylo dne 29.3.2011 zahájeno správní řízení v předmětné věci možného zneužití dominantního postavení žalovaným. Z pravomocného rozhodnutí č.j. ÚOHS-S109/2011/DP-02225/2019/830/JVj ze dne 23.1.2019 bylo zjištěno, že Úřad ve výroku rozhodl, že ve správním řízení nebylo prokázáno porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže účastníkem řízení – žalovaným, spočívající ve zneužití dominantního postavení na trhu velkoobchodního širokopásmového přístupu v sítích elektronických komunikací v pevném místě pomocí kovového vedení na území České republiky a na trhu velkoobchodního přístupu k účastnickému kovovému vedení v pevném místě na území České republiky tím, že by v období od 1.1.2005 do 31.12.2014 stanovil a uplatňoval rozpětí (marže) mezi svými velkoobchodními cenami účtovanými soutěžitelům za služby zprostředkování přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL a zpřístupnění účastnického kovového vedení a svými maloobchodními cenami za služby poskytování přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL účtovanými koncovým zákazníkům, které by nebylo dostatečné pro to, aby umožnilo jeho konkurentům efektivně soutěžit při poskytování přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL koncovým zákazníkům v České republice. Ve správním řízení nebyl proto důvod k zásahu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že Úřad konstatoval, že účastník na relevantním velkoobchodním trhu přístupu k účastnickému kovovému vedení v pevném místě na území ČR (LLU) a relevantním velkoobchodním trhu širokopásmovém přístupu v sítích elektronických komunikací v pevném místě pomocí kovového vedení na území ČR (přeprdeje) zaujímal dominantní postavení. Úřad v rámci správního řízení prokázal naplnění podmínek vertikální integrace dominantního soutěžitele a nezbytnosti vstupu pro hospodářskou soutěž na navazujícím trhu, neboť společnost 02 v posuzovaném období působila jako dominantní soutěžitel ve velkoobchodních trzích přeprdeje a LLU na území ČR, na nichž poskytovala služby přístupu soutěžitelům, se kterými současně soutěžila v poskytování přístupu ke službám Internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL koncovým zákazníkům na území ČR. Úřad dále provedl za účelem protisoutěžní praktiky stlačování marží účastníka v daném období test stejně efektivního konkurenta. Dle požadavku ustanoveného znalce však nebylo možné dostat některým požadavkům, neboť požadovanými daty účastník nedisponuje. Úřad tedy uzavřel, že provedený test nebylo možné úspěšně dokončit, neboť bylo nezbytné jeho zásadní přepracování na podkladě dat účastníka, která však v rámci správního řízení nebylo možno získat. Úřad proto rozhodl v souladu se zásadou in dubio pro reo, že nebylo prokázáno, že by se účastník kdykoliv v období od 1.1.2005 do 31.5.2014 dopouštěl zneužití dominantního postavení na relevantních trzích přeprdeje a LLU na území České republiky formu stlačování marží, a naplnil tak podstatu § 11/1 ZOHS.

14. Soud v intencích závazného právního názoru dovolacího soudu vyzval znalecký ústav Masarykovu univerzitu – Ekonomicko-správní fakultu k doplnění výše uvedeného znaleckého posudku, a to po seznámení se závěry dovolacího soudu. Znalecký ústav v dodatku ze dne 17.7.2023 shrnul, že ve znaleckém posudku stlačování marží posuzovali jako formu zneužití dominantního postavení, při kterém vertikálně integrovaná firma působí na maloobchodním trhu a zároveň má dominantní postavení na velkoobchodním trhu, kde dodává nezbytný vstup svým konkurentům na maloobchodním trhu; vertikálně integrovaná firma stanovuje takové ceny na velkoobchodním a maloobchodním trhu, při kterých nemůže stejně efektivní soutěžitel na maloobchodním trhu profitabilně působit; v důsledku takového jednání dochází k vytlačení

konkurentů z maloobchodního trhu, zvýšení ceny na maloobchodním trhu a poškození spotřebitele. Test stejně efektivního soutěžitele nelze provést, neboť nejsou k dispozici potřebná data. V otázce protisoutěžních efektů se zabývali otázkou, zda lze formulovat tzv. teorii škody, tzn. ex ante teorii ohledně toho, zda a jak může jednání vertikálně integrované firmy vést k vyloučení konkurentů z trhu a poškození spotřebitele. V případě regulace ceny vstupu na úrovni LRAIC má vertikálně integrovaná firma i její konkurenti na maloobchodním trhu přístup k nezbytnému vstupu za stejných dlouhodobých nákladů. Ekonom. posouzení protisoutěžních efektů stlačování marží je v takovém případě ekvivalentní případu predátorských cen. Typickým příkladem teorie škody v případě predátorských cen je dominantní postavení predátorské firmy. Teorie škody je založena na tom, že dominantní firma stanoví ceny pod úrovní nákladů a v krátkém období utrpí ztrátu. Dlouhodobě tím odradí od vstupu své konkurenty a získá monopolní postavení, které využije ke zvýšení cen. Tuto teorii škody však nelze v posuzovaném případě uplatnit, protože žalovaný neměl dominantní postavení na relevantním maloobchodním trhu, na kterém působili konkurenti (wi-fi, kabelová televize), kteří využívali vlastní již vybudovanou infrastrukturu; žalovaný měl po většinu období vyšší ceny než konkurence a vývoj těch cen byl podobný. Znalci proto trvali na svém závěru z původního znaleckého posudku, že nejpozději od 1.1.2006 nemělo jednání žalovaného potenciál způsobit protisoutěžní efekty. Své závěry potvrdil i v řízení slyšený znalec – zpracovatel dodatku s tím, že závěr o tom, že v daném období nedocházelo ze strany žalovaného ke stlačování marží nevycházel pouze ze skutečnosti, že ceny na velkoobchodním trhu byly ex ante regulovány, a že žalovaný neměl na maloobchodním trhu dominantní postavení. Nešlo pouze o procento, zda je zde dominantní postavení, ale že další soutěžitelé používali jinou technologii, přičemž firma, která se dopouští protisoutěžního jednání, musí být schopna vyloučit nebo donutit tu konkurenci k odchodu z trhu. V daném případě to však není pravděpodobné nebo reálné.

15. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení náhrady škody (ušlého zisku) v částce 4 047 378 287 Kč., který měl žalobci vzniknout v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalovaného, spočívajícím ve zneužití dominantního postavení na relevantním trhu, a to stlačováním marží v období od 1.1.2004 do 31.12.2010 (ust. § 11/81 ZOHS) a zároveň se vytýkaným jednáním dopustil i nekalé soutěže (ust. § 44/4 obch. zák.). Vztahy mezi účastníky a právní úprava institutu náhrady škody se řídí obč. zák. a obch. zák. (účinných do 31.12.2013). Základní předpoklady obecné odpovědnosti žalovaného ve smyslu ust. § 420 obč. zák. je v daném případě existence škody (ušlého zisku) na straně žalobce, protiprávní jednání žalovaného a příčinná souvislosti mezi tímto jednáním a škodou žalobce. Dle konstantní judikatury je ušlým ziskem jediné takový ušlý majetkový prospěch, který by bylo možno důvodně s ohledem na pravidelný běh věcí očekávat, přičemž nepostačuje jen tvrzené zmaření zamýšleného podnikatelského záměru v případě, že není plánovaný majetkový přínos podložen již existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že k zamýšlenému zisku by skutečnost došlo, nebýt škodné události (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2242/2011). Důkazní břemeno nese v řízení žalobce, o čemž byl soudem opakovaně poučen.

16. Soud má za to, že shora provedeným dokazováním žalobce v řízení dostatečně prokázal, že v posuzovaném období bylo jeho podnikatelským záměrem již od roku 2002 poskytovat na území České republiky predm. službu ADSL, když k tomu disponoval příslušnými formálními předpoklady i finančním zázemím. Mezi účastníky nebylo v řízení sporným, že jsou v daném segmentu trhu přímými soutěžiteli. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda se v posuzovaném období žalovaný dopustil ve smyslu ust. § 11 ZOHS zneužití dominantního postavení na trhu.

17. Soud předně uvádí, že co se týká žalovaného období roku 2004 a 2005 shledal námitku promlčení, vznesenou žalovaným, jako důvodnou. Soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že uplatněný nárok žalobce je promlčen jako celek. Dle zavedené judikatury v zásadě platí, že ušlý zisk

požadovaný za určité období se promlčuje postupně tak, jak újma vzniká. Jako celek se pak promlčuje náhrada ušlého zisku mající charakter opěťujícího se plnění ve formě peněžitého důchodu – renty, kterou by bylo možno přiznat do budoucna, a to s počátkem promlčecí doby od vzniku první dílčí újmy (srov. např. rozsudek NS ČR sp. zn. 25 Cdo 3320/2011). V posuzované věci se však o takový případ nejedná, neboť je třeba posoudit s ohledem na stav podnikatelského prostředí na daném trhu případný ušlý zisk v každém jednotlivém roce. Podle ust. § 389 obch. zák. u práva na náhradu škody běží 4 letá promlčecí doba ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. Dle konstantní judikatury pak k podání žaloby o náhradu škody postačuje pouze orientační (přibližná) znalost rozsahu (výše škody), která se v případě sporu zjišťuje až v soudním řízení (srov. např. rozsudky NS ČR sp. zn. 25 Cdo 3401/2011 a sp. zn. 21 Cdo 151/2016). K námitkám žalobce je třeba konstatovat, že se jedná o soukromoprávní spor, kdy otázka promlčení se řeší dle tuzemského práva, a to dle přísl. ust. obč. zák. a obch. zák., jak shora uvedeno. Pokud se žalobce odkazoval na novou právní úpravu náhradu škody zákonem č. 262/2017 Sb., jenž implantoval do našeho právního řádu Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU, pak je třeba odkázat na přechodné ustanovení cit. zákona, že zákon se vztahuje pouze na řízení o náhradě škody způsobené omezováním hospodářské soutěže, jakož i o nárocích škůdců, kteří jsou zavázáni k náhradě škody, zahájená po dni 25.12.2014. Jak potvrdili i znalci, žalobce věděl či mohl vědět o tvrzeném stlačování marží (škodném jednání) a o tom, kdo za škodu odpovídá, již od počátku žalovaného období tj. od 1.1.2004. Z hlediska vědomosti ohledně orientačního rozsahu ušlého zisku dle názoru soudu mohl žalobce jako odborná firma vědět za každý rok sledovaného období vždy k 1. lednu následujícího roku. V daném případě tedy (při zohlednění časového odstupu prvního roku) začala dle názoru soudu běžet promlčecí doba za rok 2004 a 2005 nejpozději od 1.1.2006. Žaloba byla podána až dne 28.3.2011, tedy po uplynutí 4 leté promlčecí doby vztahující se k danému období. Pokud žalobce argumentoval 5ti letou lhůtou, kdy bylo možné ušlý zisk vyhodnotit, pak to ničím v řízení neprokázal, nepotvrdili tuto tvrzenou skutečnost ani soudem ustanovení znalci. Pro úplnost soud uvádí, že na tomto závěru nic nemůže změnit ani v průběhu řízení žalobcem nově tvrzená skutečnost, že za období roku 2004 a 2005 byl ušlý zisk nula, když za toto období nevzal žalobu zpět. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, že námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy. Podle konstantní judikatury dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatněného vůči němu, neboť institut promlčení, přispívající k jistotě v právních vztazích, je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen ve výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužitím tohoto práva na úkor druhého účastníka (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 26 Cdo 45/2010 či sp. zn. 30 Cdo 3838/2014). V daném případě žalobce spatřuje rozpor s dobrými mravy v existenci nové právní úpravy promlčení (výše cit. z.č. 262/2017 Sb.), na něž se projednávaná věc nevztahuje. Tato argumentace však není s ohledem na cit. judikaturu přílehavá, nadto se žalobce v podstatě domáhá zpětné retroaktivity nového právního předpisu na projednávanou věc. V této souvislosti soud připomíná, že součástí právní jistoty (na níž stojí i výše cit. judikatura) je rovněž zákaz pravé zpětné účinnosti právních předpisů, byť by se tak stalo dle názoru soudu formou užití ust. § 3 obč. zák. o rozporu s dobrými mravy. Pokud tedy žalovaný vznesl v řízení námitku promlčení, jedná se o legitimní výkon práva, jenž mu umožňují právní předpisy.

18. Soud na základě shora provedeného dokazování a posouzení nároku žalobce v intencích závazného právního názoru dovolacího soudu neshledal žalobu důvodnou ani do požadované náhrady ušlého zisku za období od 1.1.2006 do 31.12.2010. Předně soud uvádí, jak konstatoval i dovolací soud, že ve smyslu ust. § 135/2 o.s.ř. a evropského unijního soutěžního práva, je třeba pro rozhodnutí v projednávané věci vycházet z výše uvedeného rozhodnutí ÚOHS ze dne 29.3.2019 a výrokového závěru, že možné zneužití dominantního postavení žalovaného na relevantním trhu nebylo prokázáno. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že Úřad věc šetřil od

roku 2011, přičemž měl jistě k dispozici veškeré možné prostředky včetně znaleckého dokazování. Závěry a zjištění Úřadu jsou ve své podstatě shodné i se závěry znaleckého ústavu, ustanoveného soudem v tomto řízení, přičemž analýza a hodnocení Úřadu týkající se možného zneužití dominantního postavení žalovaného na relevantním trhu je rovněž v souladu se závazným právním názorem dovolacího soudu. Soud proto nemá žádný relevantní důvod rozhodnout v rozporu se závěry veřejnoprávního rozhodnutí ve stejné věci. V této souvislosti je třeba připomenout, že potřebný test stejně efektivního soutěžitele se nepodařilo z důvodu nemožnosti získat potřebná data, jak ve správním řízení, tak znaleckému ústavu, ustanoveného soudem. Žalobcem předložený znalecký posudek BDO tedy nemohl pracovat s relevantními daty, jak ostatně uvedl i znalecký ústav ve svém posudku ze dne 3.11.2017, je proto jako důkazní materiál nepoužitelný. Soud tedy shrnuje, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný byl v období od 1.1.2006 do 31.12.2010 v dominantním postavení na relevantním velkoobchodním trhu přístupu k účastnickému kovovému vedení na území ČR (LLU) a relevantním velkoobchodnímu trhu poskytování širokopásmového přístupu v sítích elektronických komunikací v pevném místě pomocí kovového vedení na území ČR. V tomto období byla cena na relevantním velkoobchodním trhu regulována ze strany ČTÚ. Žalovaný byl současně účastníkem a soutěžitelem na podřazeném relevantním maloobchodním trhu poskytování širokopásmového přístupu koncovým zákazníkům k síti Internet, kde neměl v daném období dominantní postavení. Na tomto maloobchodním trhu v té době působili i další soutěžitelé (wi-fi, kabelová televize), kteří využívali vlastní infrastrukturu. Protisoutěžního jednání zneužití dominantního postavení na relevantním velkoobchodním trhu formou stlačování marží (jak uvedl dovolací soud) by se musel žalovaný dopustit tím, že coby dominantní soutěžitel na velkoobchodním trhu by „stlačil“ konkurenta mezi vysokou cenou za vstup a vlastní nízkou cenou za plnění pro zákazníky na podřazeném maloobchodním trhu, čímž by ho donutil k odchodu z tohoto trhu či by mu zabránil na tento trh vstoupit. Není tedy zásadní ani samotná výše velkoobchodní ceny za potřebný vstup, ani samotná výše ceny zákaznické, rozhodující je rozpětí (marže) mezi těmito cenami. Jak bylo uvedeno shora, test stejně efektivního soutěžitele nebyl možný ani ve správním řízení ani v tomto řízení z důvodu absence potřebných dat provést. Soud dále odkazuje na závěry znalců uvedených v dodatku znaleckého posudku s tím, že protisoutěžní účinek by mohlo mít nastavení predátorských (dumpingových) cen na maloobchodním trhu, což se v daném případě nestalo. K protisoutěžnímu efektu na podřazeném maloobchodním trhu ani dojít nemohlo, neboť zde působila řada soutěžitelů s alternativní technologií, kteří přístup k síti Internet prostřednictvím žalovaného nepotřebovali. Naopak ze znaleckého posudku vyplynulo, že žalovaný po většinu předmětného období měl ceny vyšší než konkurence. Soud tedy uzavírá, že v řízení nebylo prokázáno, že se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil protiprávního jednání zneužití dominantního postavení dle ust. § 11/1 ZOHS. Vzhledem k tomu, že žalobce svůj nárok na zaplacení ušlého zisku výhradně odvozoval od skutkového stavu zneužití dominantního postavení stlačením marže a v tomto jednání spatřoval i rozpor s dobrými mravy hospodářské soutěže ve smyslu ust. § 44/1 obch. zák., nebyl tak naplněn jeden z kumulativních znaků generální klauzule nekalé soutěže, žaloba byla proto ze všech shora uvedených důvodů v celém rozsahu zamítnuta.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142/1 o.s.ř. Žalovanému byla přiznána dle vyhl.č. 177/1996 Sb. náhrada za účelně vynaložené náklady právního zastoupení, kdy odměna za 1 úkon právní služby činí částku 1 663 260 Kč. Žalovanému byla za řízení v prvním stupni přiznána náhrada za 28 úkonů právní služby v plné výši a za 22 úkonů v poloviční výši, 50x rež. paušál po 300 Kč, s připočtením 21% DPH celkem ve výši 78 507 389 Kč (viz b. 13 rozsudku Vrchního soudu v Praze). Za odvolací řízení byla žalovanému přiznána náhrada za 3,5 úkonů právní služby a 4 x rež. paušál po 300 Kč, s připočtením 21 % DPH celkem 7 045 358,10 Kč (viz b. 14 rozsudku VS). Za dovolací řízení byla žalovanému přiznána náhrada za právní zastoupení za 1 úkon právní služby (vyjádření k dovolání ze dne 8.3.2021 vč. jeho doplnění ze dne 20.10.2021) + paušál 300 Kč, s připočtením 21 % DPH celkem 2 012 907,60 Kč. Za další řízení v prvním stupni

byla žalovanému přiznána náhrada za právní zastoupení za 9 úkonů po 1 663 260 Kč (vyjádření ze dne 14.10.2022, ústní jednání 19.10.2022, vyjádření ze dne 21.11.2022, replika ze dne 21.12.2022, ústní jednání 11.1.2023, vyjádření ze dne 16.8.203 vč. jeho doplnění ze dne 14.9.2023, ústní jednání 4.10.2023, závěrečný návrh ze dne 25.10.2023 vč. jeho doplnění ze dne 30.10.2023 a ústní jednání 1.11.2023); dále 9x rež. paušál po 300 Kč; s připočtením 21 % DPH celkem 18 116 160 Kč; dohromady tedy k náhradě 105 681 814,70 Kč.

20. Výrok III. je odůvodněn ust. § 148/1 o.s.ř. Na znalečném bylo v řízení zaplaceno celkem 187 534,44 Kč, z toho žalobce uhradil zálohy v celkové výši 110 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 1. listopadu 2023

JUDr. Helena Nebesařová v.r.
předsedkyně senátu